

גיליון זה ארוך מכפי שתצוגת האימייל הרגילה מאפשרת.

הסיפור נמצא לאחר שהאימייל "נחתך"!

כדי לראות את הכל יש ללחוץ על הצגת ההודעה כולה בסוף האימייל.

או להוריד PDF בלחיצה על הכפתור כאן

להורדת הגיליון בקובץ PDF

להורדת גיליון PDF להדפסה

הגוטלטר

תרבות יהודית והמסתעף

גיליון 14

בחירת שם חדש למגזין! אתם בוחרים ומשפיעים | הפסימיות כדרך חיים - כן או לא? - ספר הישר מדריך | 'עשרים וארבע שעות' ו'חמש שנים' שני הטיפים השימושיים שמספק לכם אמן החיבורים חיים כך הי"ו | "זו הפעם הראשונה שכן אדם שאני צועק עליו ברבים לא עונה לי. הפעם הראשונה, דו הערסט מיר? אף פעם לא היה לי ככה. אז אני יודע עכשיו שאמא שלך זכרונה לברכה חינכה אותך טוב. אתה צריך להתפלל עליה, זה מגיע לה. שמעת?" - הסיפור עליו-של-אמא נחתם בשיא (בשבוע הבא: מאחורי המקלדת) | מה מסוכן באצבעו של שליט צפון קוריאנה? | בעריש אמור היה להיות אדמו"ר ונמלט מהתפקיד למפגש עם יהוד'לה מהמושב - הספר 'א חסידישע בחור'ל' יכול להפוך לחבר טוב של הבן שלכם (כרגיל: בונס מיוחד בשבילכם) | כל התשובות והמידע במגזין הגוטלטר מספר 14 <<< מחכים. מעשיר. מרחיב דעת.

ההזדמנות האחרונה: בחירת שם חדש לגוטלטר!
זכותך להשפיע

תודה רבה להמוני העונים. תשובותיכם נרשמו בקפידה - אנו ממשיכים את המשאל. בין העונים יוגרל הספר 'תכתבו'

קיבלנו בקשות רבות להפוך את שם המגזין ליותר ברור וקל לביטוי, והנה אנחנו משתפים פעולה ויחד איתך בוחרים שם חדש.

1. המספר
2. מלה טובה
3. מלים טובות
4. רעיונות

נשמח לקבל את הבחירה שלך בלחיצה על האימייל tichtevu@gmail.com, ומסקרן לדעת מה היא תהיה. מי שמצביע משפיע! אנחנו מחכים בכליון עיניים.

שתף עכשיו וזכה להפיץ עוד גוט בעולם!

נודה לך מאוד (!) אם באפשרותך לשלוח (forward) את האימייל הזה כמתנה למי מהמכרים שלך. עבדנו קשה על המגזין, והשיתוף שלך ימלא אותנו בתקווה ובכוח להמשיך ולעשות. לפחות לאחד, כדאי לשלושה, וכל המרבה הרי זה משובח.

קיבלת את הגוטלטר במתנה? כך שומרים עליה ומצטרפים חינם

100% הנחה לתמיד לנרשמים חדשים

בקשת הוספה לחסומים דרך האימייל בלחיצה כאן

הסיפור-בהמשכים עבר לסוף הגיליון.

אם אינך רואה אותו - יש ללחוץ על "הצג את ההודעה כולה" (הכיתוב שמופיע כשהאימייל נקטע), או להוריד את גרסת ה-PDF להדפסה של הגיליון בכפתור האדום שלמעלה.

מזון לנשמה

לא יטרידוהו כשִׁיבּוֹאוֹ

וְזֶה מַעֲשֵׂה הַצַּדִּיק:

כִּי יִתְשֹׁב וַיֵּדַע כִּי הָעוֹלָם נָהָה תְּתַלְאוֹת
וַיַּעַל כֵּן עֵינָיו וְלִבּוֹ בָּהֶם בְּכָל רֶגַע
וַיַּעַל כֵּן לֹא יִטְרִידוּהוּ כְּשִׁיבּוֹאוֹ וְלֹא יִתְרִידוּהוּ.
אֲךָ יִתְרִידוֹ לְמִי שֶׁהוּא בְּטוֹת בְּעוֹלָם
וַיֹּאמֶר כִּי לֹא תִבּוֹא עָלָיו צָרָה וְכִי שְׁלֹתוֹ תַעֲמֹד עָלָיו
וַיַּעַל כֵּן כְּשִׁיבּוֹא עָלָיו הַכֹּף מֵאַשֶּׁר תִּשֹׁב -
יִתְרִיד וְתֵאָבֵד דַּעְתּוֹ נְאֻמּוֹתָיו וְעִבּוּדָתוֹ.
וְצָרִיד לְמַשְׁכִּיל לִשְׁמֹר נִפְשׁוֹ תָמִיד
וְאֵל יִבְטַח בְּטוֹבַת הָעוֹלָם רֶגַע
רַק יֵדַע כִּי תְתַלְאוֹת מְנַמְנֹת לְבּוֹא
וּבְזֶה יִצְלִית וְתִתְקַים עֲבוֹדָתוֹ

זה כן העסק שלי

חיים כץ

שם: חיים כץ

גיל: 46

מגורים: ירושלים

תחום עיסוק: מנחה סדנאות שטח ואתגר, לחברות, ארגונים, מוסדות, ולכל קבוצת אנשים

ותק במקצוע: 15 שנה פורמאליות ועוד 5 שנים בלתי פורמאליות...

עיסוקים נוספים: מייסד ומנחה של תכנית 'אבות עם בנים בשטח'; מנהל בית ספר להכשרת מנחים; יוצר משחקים, תשבצים וחומרי פנאי לגילאי 8 עד 120; מוביל סדנאות 'יממה לחיים' לגילאי 30 ומעלה שרוצים להתנתק ליממה שבה הם מתחברים לעצמם מחדש; שולח דוא"ל שבועי חינמי עם תכנים חשיבתיים, משחקי קבוצה, ואתגרים רעיוניים.

המסלול העסקי: עבדתי עם נוער בסיכון, וחיפשתי כלי אפקטיבי שיוכל לתת מענה לנוער ולעורר בו התעניינות אמיתית, כך גיליתי תחום הקרוי 'טיפול באמצעות הרפתקה ומסע'. עברתי הכשרות רשמיות וממוסדות, בארץ ובעולם. וברוך השם אני פה.

*

הפקת לקחים: לפני כל תוכן שאתה רוצה להעביר לקבוצה - יהא התוכן חשוב ומרתק כל שיהיה הן בעיניך והן בעיני אחרים - חייב להיות חיבור בין מעביר התכנים לבין מקבלי התכנים. כשהגעתי לקבוצות ולא יצרתי תחילה את החיבור, הקבוצה לא באמת הייתה איתי, והחווייה של חבריה לא הייתה משמעותית כפי שיכלה להיות, והיה מאוד קשה להוביל את החוויה הקבוצתית, עד כדי קריסה.

*

טיפ ותיק בתיק: אבא שלי תמיד אומר: כשעליך להגיב על תלונה ביקורת וטענה של מישהו, למרות שאתה צודק במלוא הצדק, תמתין 24 שעות ואז תגיב. וטיפ נוסף: כל בעיה שבעוד חמש שנים לא תהיה בעיה, גם עכשיו היא לא באמת בעיה.

*

כדאי שתדעו: בחסד ה' ההצלחה שלי נובעת מקשר טבעי בגובה עיניים עם כלל המשתתפים בסדנאות. בתחילת הדרך קבלתי עצות מאנשים שהציעו לי להפסיק להיות עממי, "תהיה טיפה יותר מרוחק", אבל נוכחתי לראות שאדברה, קשר ישיר עם אנשים בגובה העיניים עשה ועושה רק טוב, ופתח לי המון חיבורים. אני רואה אנשים רבים שיש להם ארגונים או מעבירים הרצאות וכו' שמתייחסים לאנשים בצורה אחרת, וכואב לי עליהם

*

גנוזות: למרות שזה אולי לא נראה ככה מלמעלה, אך, אמת לאמיתה: כל התחום שלי נבנה במטרה אחת: להגיע לעומק של חיבור ושל יחד.

כל העניין של המשחקים הקבוצתיים וההפעלות המשותפות בגיבושים של מקומות עבודה, או לחברי קבוצות, או בסדנאות להורים וילדיהם, בחורשות מבודדות וביערות שקטים, או בכל מקום אחר, תוך התנתקות מטלפונים והתמקדות רק בהידוק וחיזוק הקשר של האבא עם בנו, אם בבנייה משותפת של אוהל מענפי עץ מלוקטים, אם בהצתת מדורה ללא גפרורים, אם בצעידות ליליות ארוכות, וכל שאר מאות (!) ההפעלות הדורשות חשיבה ויצירתיות - נועד רק לעזור לאנשים להבין את עצמם ואת שאר חברי הקבוצה ולהגיע לרגעים משמעותיים של למידה וחיבור.

תחום הנחיית קבוצות ODT שבו אני מתמחה ומנוסה קרוב יותר לאימון אישי וקבוצתי, ייעוץ וטיפול רגשי, מאשר לתחום של משחק חוויה וכיף. הוי אומר: אנחנו משתמשים בחוויה ובכיף רק כאמצעים וככלים כדי לעזור לאנשים להגיע למשמעות. לפעמים אנשים שלא חוו את העומק, חושבים לפי תומם שבאו לעשות משחקים יפים עם תובנות. ההפך הוא הנכון: מטרתי להוציא מהמשתתפים תובנות פנימיות, ליצור בתוכם שיח פנימי נוקב ומטהר, ולשם כך אני משתמש במשחקים ככלי עזר.

*

עתידות: אני שואף שהבשורה המיוחדת שלי תגיע לכל מקום שבו גר ציבור חרדי. ברוך השם מה שאני עושה מאוד מכוון למטרה שניתן לעשות את הכל תוך כדי שמירה על מקסימום יראת שמים, ולא צריך לזוז כהוא זה מדרך התורה והיראה. (כואב לי לראות אנשים שבגלל שיצאו לעבוד הם 'נפתחו'. אני שמרן גאה ומקפיד מאוד שכלל העובדים אצלנו יהיו כאלה שיראת שמים אותנטית שמורה נמצאת בראש מעיינים.

*

מילה לסיום: חיבור לפני תוכן.

דרכי יצירת קשר:

053-3180118

gishacenter@gmail.com

chaim-katz.com

מי האדם שהכי היית רוצה שיקרא את זה?

האם יש לך כישרון להתפרנס מפרסום?

הלקוח הראשון שלי
תחרות + קורס בסיס במתנה

האם יש לך כישרון להתפרנס מכתובה? מכאן מתחילים (ההדרכה ללא תשלום, לזמן מוגבל) בלחיצה כאן משיגים עכשיו ובקלות

פנינה ספרותית

יש שמועה שאומרת שהעולם החליט להפגע לצפון קורא בקניעה שקטה. ישראל היא זו שסובלת. העולם מוכן שתסבל, כדי שהשליט לא יפנה למדינה אחרת אצבע מאשימה. אצבע שלו שנה פצצה. לא מסוג הפצצות שאפשר להתגונן מהן. עדין לא פתחו אמצעי הגנה. עדין.

(ר' שור, זריקת כוח, עמ' 144)

חשוב: זהו גיליון ארוך מכפי שתצוגת האימייל הרגילה מאפשרת.
כדי לראות את מלוא הגיליון יש ללחוץ למטה על הצגת ההודעה כולה

דף על המדף

סקירת ספרים חדשים

א חסידישע בוך

הרב שלמה אברהם

הוצאה לאור: שערי חסידות
שנת הוצאה: תשפ"ה
ספרים קודמים של המחבר: מבוך החיים; השטיבעל;
המפתח; א חסידישער בליק.

יחד עם זאת הנך חייב לדעת שאתה משול למכונת שיצאה לדרכה
בדירה, כאשר ההגה שאמור לכוון את דרכה ימין או שמאל - נשבר
והשתחרר מציריו. כל סיכוי אין לה להגיע למחוז חפצה. דו
פארשטייטסט?!

על קצה הקולמוס:

א חסידישע בוך'ל פונה לקהל יעד של אלפי נערים הנמצאים בשנות בחרותם. מטרתו:
הענקת משמעות עמוקה לשנות הבחרות בהבנת ייעודם בעולמו של הבורא יתברך.

הספר בנוי במתכונת של סיפור שהגיבור שלו הוא יהוד'לה, נער צעיר המתגורר במושב
חסידי קטן בדרום הארץ. עלילת הסיפור המשובצת במשובות נעורים שאותם חווה יהוד'לה
בסוף תקופת ילדותו ותחילת שנות בחרותו בשיבה, מעבירה את הקורא היישר לעולמם
הקסום והטהור של ה'חסידישע' וינגעלעך ובחורים' בני דורנו, שמתחילים זה עתה את
צעדיהם הראשונים כבחורים יראים ושלמים השואפים לעלות בדרכי הבורא יתברך.

ביני לביני יכירו הקוראים את החסיד הישיש בעריש, בנש"ק שגמלט מאימת החסידים
שביקשו למנותו לרבם ואלופם, שהדריכם כיצד להתבונן על החיים בהשקפה חסידית נכונה
ובהירה.

סיפורם של בעריש ויהוד'לה אפוף בניחוח של חסידישע בחורים'לעך שופעי הומור טהור,
ומעניק לקורא הצעיר מבט בהיר וחד, הלקוח מבית מדרשם של קדושי החסידות, שיפלו לו
דרך בין כל בלבולי הדעות החודרות אל המחנה.

*

א חסידישע בוך'ל, הוא חוליה המצטרפת לארבעה הספרים שקדמו לו ושהתפרסמו
בחמש השנים האחרונות: מבוך החיים, השטיבעל, המפתח, א חסידישער בליק - שעשו
חריש עמוק באותה שיטה ציורית ומרתקת, והאירו באור חדש ונוצץ את השקפתם החסידית
של אלפי בחורים ואברכים בדרכי אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש ותלמידיו ז"ע.

מיוחד לקוראי הגוטלטר: מצרפת דוגמית מהספר בקובץ PDF.

דוגמית מהספר (PDF) במיוחד לקוראי הגוטלטר

עילוי-של-אמא | סיפור בהמשכים

מאת מוישה גוטמן | חלק 7 ואחרון

זונדל היורד לפני התיבה לזכר נשמת אמו המנוחה, נהדף מן העמוד

במפתיע ודי בברוטאליות. מחשבותיו נושאות אותו עשרות שנים לאחור; אל זונדי הילד שחטף ביקורת על בסיס קבוע וספג תוכחה על רקע גרוע; ורק אימא, רק היא חיפשה מתחת לערימת השחת את המחט של הנחת, ותמיד מצאה אותה. דמעות הגעגוע של זונדל זולגות לתוככי ההנצחה המיוחדת שבה הוא מנציח את אמו האהובה - הנצחה שאפילו הוא עצמו לא ידע עליה. והדרת פני ילד.

אחת העצות שגיבש זונדל בתקופה שבה התפלל במנין מוקדם מאוד ומכווץ משתתפים, היה לגשת אל הבימה ב'ויברך דוד' ולנער ולכשכש את קופות הצדקה בקול גדול. יתכן ובשל השעה המוקדמת או בשל סיבות אחרות, היו במניין הזה יותר מחולמן אחד שבפסוקי דזמרה עדיין היו טרודים במחזור החלומות וכשהיה מפסיע בקולו לקדיש שאחרי ישתבח היו מתנערים מעפר פתרונות החלומות וצווחים את פסוקי ההללִּאֲקוֹת בקול גדול שיש בו מחאה על הפזיזות של החזן. מאז, שהחל לכשכש במטבעות הצדקה ולהעירם כך, באגביות גמורה, מבעוד מועד - שקטו המחאות.

אולי מחמת שראוהו מתרגז וניצת בקלות, נמשכו אליו מעירים מכל קצווי בתי-הכנסת. פעם אחת, איזה מישהו - דווקא אחד שמתפלל ארוך מאוד-מאוד וחולש בתפילתו על כמה מניינים ומונה את מטבעות התפילה באריכות יתרה ואף פעם לא באמת זקוק לחזן ואינו כפוף לקצב שליח ציבור - ניגש אליו לפני תחילת תפילת שחרית, כשהטלית של זונדל היתה מקופלת על כתפו הימנית וידיו לפתו את העמוד משני הצדדים, שלא יתגבב חיוב אחר.

"תגיד", לחש ההוא בעדינות משפילת קול, "אתה כבר אחרי התפילה או שאתה הולך עכשיו לגשת כאן במניין הזה?". זונדל פקח מבט תמה. ההוא מתכנף מדי תפילה בפינתו ומנותק מכל העולם. מה בו יהלוך לדעת מי החזן. המתכנף החביב לקח אוויר והמשיך בחינניות, "פשוט רציתי לדעת אם נגזר עלי לשמוע גם היום את הנביחות שלך - - -".

זונדל היה כה המום, שההוא הצליח לחזור לפינתו הדבקותית מבלי שלשונו של זונדל תהלוך בו כמיטב חריפותה. זונדל ידע בפשיטא-ואין-צריך-לומר-לו שיוסלה רוזנבלט לא יצמח ממנו וגם כנראה לא קוורטין. אבל לשמוע יהודי, עטור בטלית ותפילין, שמגדיר את תפילתו על אמו כסדרת נביחות, היה קצת מוגזם גם בשביל מי שלא יודע לסלסל את 'טיהר רבי ישמעאל'.

פעם אחרת, בתחילת החורף, כששפעת עזה תקפה את מיתרי גרונו של זונדל, שגם ככה היו הוא וצרידותו ידידים קרובים, התלבט זונדל אם יצליח לשרוד את תפילת השחר עד תומה. סכינים חדים דקרו את גרונו. הוא בקושי דיבר אך ברדתו לפני התיבה, שכח את כל כללי הזהירות והשמירה על המיתרים ומתח את יכולותיהם עד פקיעתם כמעט. לאורך כל התפילה חש כאבים עזים במיתריו וחרירות צורבת בגרונו והרגיש כמהמר שנוהג במכונית שמחוג דלקה בתחתית השעון ונורית האזהרה מהבהבת כבר רבע שעה. בכל רגע יכל לשמוע בעיני רוחו קריעת מיתר פצוע ולנטוש את העמוד, אך הוא ראה גם ראה באותן עיני רוחו את אמו מחכה לתפילה של בנה והתאמץ בקול לא-לא-לא עד לסיום התפילה.

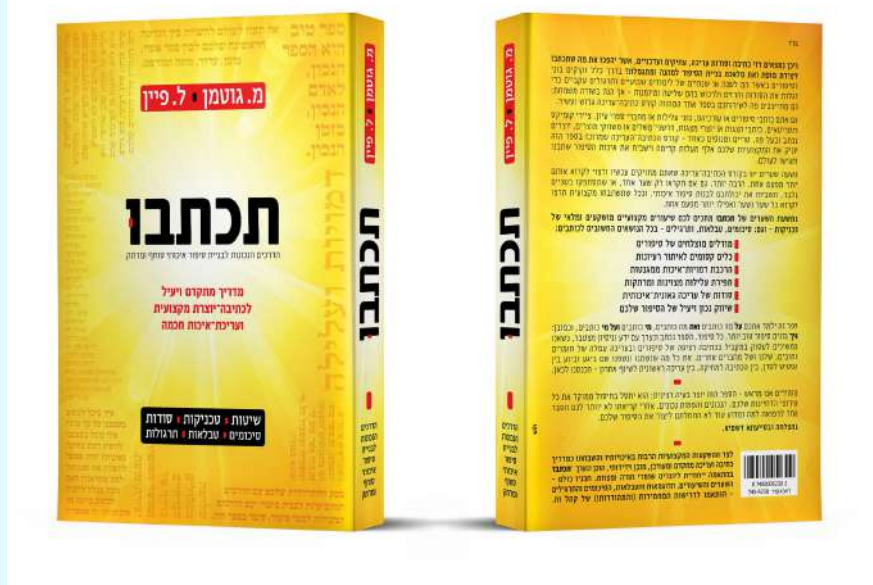
שעות רבות אחר סיום התפילה כאב גרונו בזעם הפגנתי ומיתריו הכריזו שביתה, הוא לא יכל להוציא הגה. מה שלא מנע מחבר טוב ומתפלל קבוע לגשת אליו בחיוך עולז אחרי התפילה ולטפוח על שכמו, "סוף-סוף זונדל התפללת היום נורמלי".

"למה אתה מתכוון נורמלי?", צרצר זונדל, חורק ושורק.

"נורמלי, נורמלי, בלי אפקטים". יודעי דבר ושניים אומרים ששפר עליו גורלו של החבר הטוב שזונדל צרוד היה שאם לא כן היה פוער עליו חרצובת לשון שכזאת שהיתה מעלה באוב ובחוב את כל חטאות נעוריו ופשעיו, שהיו ולא היו.

זונדל התוודע לעולם שלם ומרתק של אותם הממנים עצמם לשומרי הסף של התפילות ואופיין. מעולם לא ידע על קיומו של עולם כזה ועל דייריו הקבועים. מעודו לא העיר לבעל תפילה ומלבד ברכת יישר כוח לא עלתה על שפתיו כל מילה של טרזניה. עתה למד להכיר כי לידו ממש חי ותוסס מארג מופלא של חיים שלא ידע על קיומם.

לחולמים לכתוב כדרך חיים או מקצוע: מתחילים במדריך הכתיבה הרשמי הזה, שיראה לכם בדיוק איך להפוך רעיון לסיפור מרתק שרוצים לקרוא.

בלחיצה כאן. משיגים עכשיו ובקלות

אין פלא כי משבוע לשבוע ומחודש לחודש מנה זונדל וספר את הזמן שנותר לו עד לפקיעת החיוביות וחזרתו לתלם המתפלל הקטן. הוא המתין ליום ההוא, שחל אי שם בחודש טבת הקר, כממתין ליום גאולה אישי ופרטי.

אבל, בניגוד למה שציפה וצפה, ככל שקרב ובא היום והתקצר המרחק שבינו לבין היום עד לכדי פחות מחודש, החל משום מה לחוש מועקה קלילה שהשתכנה בלבו וסירבה למוש. פתאום הרגיש שבתום תקופת ירידתו לפני התיבה, יאבד את הקשר האחרון שנותר לו לאמו האהובה.

"זה כמו ילד שמחזיק בבלון הליום, כשייגמר החיוב, הבלון שלי פורח", הסביר לאחיו יעקב בשיחה טלפונית, "אני עומד בנמל, הספינה של אמא עוד כאן. אי אפשר לעלות אליה אבל היא כאן. קשורה אלי כל יום בשלושה עבודות עבים. עוד פחות מחודש הספינה הזאת מנתקת את החבלים ומפליגה הרחק ולא אראה אותה יותר. עד עכשיו לא שמתי לב לזה, אבל פתאום ההתנתקות מתקרבת ויש חלל כואב ופחד בלב".

הוא התהלך בימים האחרונים נרגז וזעף, חושש מההתרוקנות ומאבדן הקשר עם אמא, הטובה והאהובת שגידלה אותו במסירות. פתאום החל לרצות שהיום האחרון של תקופת החיוב יתעכב וישתהה. יגידו האנשים מה שיגידו ויעירו כמה שיעירו.

*

המתפללים עזבו את אולם התפילה ואחרים באו תחתיהם.

ושבו עזבו ובאו אחרים. השעון הלילי של חנוכה שעט במהירות. וזונדל עודנו יושב ליד השולחן, מנותק ושרוי בתוך עצמיותו. ריחו החרוף של שמן הזית ומראם הנוצץ של שברי הזכוכית השיבו אותו לאמא. לחיבוק החנוכה ההוא של 'אתה מכבד זקנים. אני גאה בך'. אמא הופיעה בדמיונו במלוא הודה האצילי. מכבדת תמיד את כולם, לא רק זקנים. את כולם ממש, ילדים וצעירים, זקנים ופחות זקנים, כל אדם בכל שעה, היה מכובד.

הלילה הזה, כשעצר את לבת הגעש שבקרב מול הזקן שביזה אותו ובלם את פיו בהכנעה, הוא החיה את אמא. היא לא מתה ולא הלכה ולא הולכת. הלילה קמה אמא לתחיה ממשית מול עיניו, בפיו הבלום, בנפשו השלטת. זאת אמא, זה כוחה וזאת אישיותה. לבלום ולכבד.

צריבת החמצה חריפה צרבה בו. 'משך שנה שלמה כמעט קיבלת הזדמנות להיות אמא. להחיות אותה. לשתוק בהכנעה, לחייך בהבלעה, לבלוע ולבלום. והחמצת אותה. יכולת

להחיות אותה כמעט שנה וכלל לא זכרת אותה. התפללת, רצת, התאמצת, נבחת...
ואמא לא היתה שם'.

בלילה הזו - בפעם הראשונה שדילג זונדל על תפילת עמוד לעילוי נשמת אמו ובזכות
הדילוג - התעלתה נשמתה ובאה עד אליו. הרגיש בקיומה בקרבו.

זונדל התרומם מהספסל הנוקשה ופסע חרש. בפינת החדר ישב הזקן ורשם רשימות
בפנקסי בית הכנסת. 'מגיעה לו תודה רבה', הררה וצעד לעברו, מבקש להאריך את
החווייה הנעימה ולהשהות את אמא עוד קמעא לצדו. בזכותו הבין כי אמא יכולה לחיות בו
עד ליומו האחרון, הרבה-הרבה, כך הוא מתפלל ומקווה, אחרי שיאמר עליה קדיש אחרון -
אם רק יחיה אותה.

היהודי הרים את ראשו, ראה את זונדל מתקרב אליו ונדרך, הנה באה עת פירעון, הררה
מבוהל. הוא חדל מרישומיו, שילב זרועותיו ונשען לאחור בהתגוננות.

ידו של זונדל הושטה בחביבות, "אני מתנצל, פשוט אמרו לי לפני התפילה שכאן נוהגים כן
לגשת לפני התיבה בחנוכה. אני מבקש את סליחתך", אמר וביקש לכבד זקנים. כן, זונדל
מכבד זקנים. הנה ממש לידו במרחק נגיעה, שמן זית שפוך וזכוכית מתנפצת וזקנים
מתכבדים ואמא שגאה בו.

"אוי, נו, לא צריך. אני גם מבקש סליחה", אמר היהודי והתרומם מהספסל, "לא הייתי צריך
לצעוק, חבל, נו, שוין", הרים את ידו הגרומה והורידה במהירות מיואשת בתנועת ביטול. "על
מי אתה מתפלל?", שאל.

"על אמי זכרונה לברכה", אמר זונדל, מתקרב אליו בצעד נוסף ובאור פנים שופעי ידידות
מפויסת.

"מגיע לה שתתפלל עליה, אמא שלך מגיע לה שתתפלל עליה", אמר.

"הכרת אותה?", שאל זונדל בסקרנות.

"עכשיו אני מכיר אותה. עכשיו. זו הפעם הראשונה שכן אדם שאני צועק עליו ברבים לא
עונה לי. הפעם הראשונה, דו העקסטי מיר? אף פעם לא היה לי ככה. אז אני יודע עכשיו
שאמא שלך זכרונה לברכה חניכה אותך טוב. אתה צריך להתפלל עליה, זה מגיע לה.
שמעתי?"

"שמעתי, שמעתי, בוודאי", אמר זונדל מתגעגע, דמעה צלולה כשמן זית שפוך גולשת על
פניו המרוצפות ומתנפצת לריבואות רסיסים נוצצים שוברי לב.

סוף

הסיפור 'עילוי-של-אימא' הוא הסיפור הראשון בספר 'שוליים של מעלה' מאת משה
גוטמן, שיצא לאור במהדורתו הראשונה לפני חמש עשרה שנה - קוראים שקראו את
הסיפור בשעתו, מחו דמעות רבות ובכו יותר מפעם אחת לאורכו. הסיפור יוליך אתכם
בבטחה אל ימי החנוכה הבאים עלינו לטובה, כשאתם צועדים בנתיבו של זונדי המתוק,
שנולד דור וחצי לפני תעשיית האבחונים החולשת היום על האנושות.

כל הזכויות שמורות, אין להעתיק בשום צורה או מתכונת.

אהבתם את עילוי-של-אימא?
רוצים לקרוא אותו בתוך הספר?
רוצים לקרוא עוד שמונה סיפורי יצירות מופת?

הספר 'שוליים של מעלה' ניתן לרכישה מחדש בחברת בוקפוד
בלחיצה כאן.

נהנית? גם אחרים רוצים! תורך לשתף את הגויט

אם אהבת את הסיפור, אפשר להעביר אותו לחברים ולמכרים. פשוט שולחים להם (forward) את האימייל הזה כמתנה. הם יודו לך.

בגיליון הבא של הגוטלטר:

המשך הסיפור - או תחילת סיפור חדש ומרתק
עוד מזון לנשמה
ועוד הרבה גוטי!

פניות למערכת:

רוצה להגיב? אפשר לשלוח אימייל לכאן: office@tichevu.com

רוצה לפרסם ולהתפרסם? אפשר לשלוח אימייל לכאן: tichevu@gmail.com

הבהרה ותנאי שימוש:

המערכת מפעילה בקרה וסינון קפדניים מאוד באשר לטוהר התכנים. המערכת אינה אחראית במישרין ובעקיפין לאיכות ו/או טיב ו/או אופי השירות ו/או המוצר ו/או כל אובייקט אחר המתפרסמים כאן. בנוסף: כל העצות וההצעות המתפרסמות כאן בכל התחומים הנן בגדר המלצות בלבד ללא כל אחריות ישירה ו/או עקיפה מצד המערכת ו/או גורם מטעמה וכל המיישם את הנאמר והנכתב עושה זאת על אחריותו האישית בלבד.

הגוטלטר מבית "תכתבו"

הסר | דווח כספאם

נשלח באמצעות תוכנת ActiveTrail